

Zeg maar gewoon Titus

Ergens, niet ver bij jou vandaan, staat een grote boom. Je bent er vast weleens langsgefietst of langsgelopen. Die boom is ons huis. Of eigenlijk, het holletje in die boom. Als je omhoog kijkt, naar twee dikke takken, dan zie je daartussen een klein gaatje. Dat is de ingang. Je moet heel goed kijken om het te kunnen zien. Als je op de fiets bent, kun je beter even afstappen, anders rijdt je er zo voorbij.

Ik woon in deze boom samen met ons vogelgezinnetje. Ik heb vier broertjes en twee zusjes. Het is dus best wel druk in ons holletje. Dat plekje heeft mijn vader trouwens niet zelf gemaakt, hoor. Het is gemaakt door een specht. Dat is een grote vogel die heel goed holletjes kan uithakken met zijn snavel. Het nest heeft mijn moeder gemaakt van takjes, mos, haren, veren en bladeren. Het is heerlijk zacht. Ik droom al bijna weg als ik eraan denk ...

Door al mijn gepraat vergeet ik te vertellen dat ik een pimpelmees ben. Maar dat had je vast al gezien. Heb je m'n prachtige kleuren al eens goed bekeken? Geel en groen en natuurlijk mijn blauwe petje. Daaraan kun je ons pimpelmezen goed herkennen. Wel zo handig, want er is een vogelfamilie waar we op lijken: de koolmees. Die zijn iets groter en hebben een zwart petje en een zwarte stropdas. Dus geen 'koolmees' tegen me roepen als je me in je tuin ziet. Zeg maar gewoon 'Titus', want zo heet ik. Weet je waarom? In het Engels heet een pimpelmees 'Blue Tit'. Dat lijkt wel een beetje op Titus, vind je ook niet?

De eitjes komen uit

Ik vertelde je al over ons zachte nest. In dat nest had mijn moeder negen witte eieren met rode vlekjes gelegd. Elke dag kwam er weer een eitje bij. Toen ze allemaal gelegd waren, hield mijn moeder ons

twee weken warm. Mijn vader zorgde voor het eten, zodat mama rustig kon blijven zitten om de eieren uit te broeden. Ik was de eerste die uit het ei kroop. Volgens mijn moeder was ik een klein, kaal beestje zonder veren. Maar ze vond me gelijk al heel lief. Ik maakte piepgeluidjes, om te vertellen dat ik honger had. Terwijl mijn moeder in het holletje bleef om op mij en mijn broertjes en zusjes te passen, ging mijn vader op zoek naar lekkere vette rupsen. Hij vloog de hele dag heen en weer naar ons holletje. Hij is de liefste pimpelpapa van de hele wereld!

Toen ik acht dagen oud was, deed ik voor het eerst mijn ogen open. Op dat moment zag ik pas hoe ons hol eruitzag. Eigenlijk best wel een beetje donker. Ook zag ik mijn broertjes en zusjes die net als ik uit het ei waren gekropen. En ik zag natuurlijk mijn ouders. Ik vond de gekleurde veren van mijn papa en mama prachtig. Ik hoopte dat ik ook snel zulke mooie veren zou krijgen. Mijn vader vertelde me dat

wij pimpelmezen speciale ogen hebben, waarmee we kleuren heel goed kunnen zien. Als de zon schijnt, zie je het zonlicht. Maar wat jij niet ziet, is het ultraviolet licht van de zon. Dat is het licht waar jij in de zomer bruin van wordt. Of rood, als je te lang in de zon zit. Pimpelmezen kunnen ultraviolet licht zien. Bijen kunnen dat ook. Daardoor kunnen we kleuren, die jou misschien niet zo opvallen, veel beter zien!

Onder in het nest lagen nog twee eieren. Hoe lang we ook wachtten, er kwam geen pimpelmeesje meer uit.

‘Zo gaat dat vaak’, vertelde mijn moeder.

Ik keek naar haar. Haar lieve ogen keken verdrietig.

Eten, groeien en poepen

Omdat mijn moeder niet meer hoefde te broeden, hielp ze mijn vader met eten zoeken. Mijn vader vertelde me dat ze ons elk uur wel dertig keer eten gaven! En toen we wat ouder waren wel zestig keer per uur! Wij wachtten hongerig tot ze weer terugkwamen met iets lekkers.

Ik was dol op alle insecten en spinnen die mijn ouders meebrachten. Maar het lekkerst vond ik groene rupsen. En nog steeds is dat mijn lievelingseten. Rupsen zijn zo heerlijk sappig! Als mijn vader of moeder terugkwam met een rups, piepte ik om het hardst, zodat mijn snavel als eerste

gevuld werd. Het gepiep van mijn broertjes en zusjes deed soms pijn aan mijn oren. Je denkt misschien dat vogels geen oren hebben, maar onder onze veren zit een gaatje waarmee we kunnen horen. Bij jou zit dat gaatje er ook, maar jij hebt ook nog twee oorschelpen aan je hoofd om het geluid op te vangen.

Om goed te kunnen groeien, moet je veel eten. Als je veel eet, moet je ook poepen. Zoals je misschien wel kunt raden, hebben vogels geen wc in hun holletje. Meestal laten ze het gewoon vallen als ze aan het vliegen zijn.

Maar wij konden natuurlijk nog niet vliegen. Dus als wij 'iets' moesten doen, lieten we dat gewoon in het nest vallen. Toch is dat niet vies, hoor. Onze poep zat namelijk in een speciaal vliesje verpakt, eigenlijk een soort luiertje. En telkens als een van ons had gepoept, namen m'n ouders het pakketje mee naar buiten en brachten het ergens ver van ons nest. Je vraagt je misschien af waarom

ze zo'n pakketje niet gewoon hups! uit ons holletje gooiden. Dat zit zo: stel dat er een hele berg poepjes onder aan de boom zouden liggen, dan zou een roofdier ons nest ontdekken. En we willen liever geen roofdier op kraamvisite!

Pas op voor roofdieren!

Nu we het toch over roofdieren hebben, kan ik je daar gelijk wel iets meer over vertellen. Er zijn verschillende dieren waar je als pimpelmees voor moet uitkijken.

Mijn ouders vertelden het ons vaak: 'Blijf uit de buurt van katten en grote vogels.'

Op een dag kwam mijn vader met een flinke vaart ons holletje ingevlogen. Hij gaf me een insect. Terwijl ik erop zat te kauwen, riep mijn vader ons bij elkaar. 'Kijk allemaal voorzichtig naar buiten. Zien jullie die vogel in de boom aan de overkant?'

Wij knikten allemaal van ja.

'Dat is een specht. Hij is heel gevaarlijk!'

'Maar pap', zei ik, 'ons holletje is toch gemaakt door een specht?'

'Ja, dat klopt, Titus. Maar spechten houden van pimpelmezen, net zoals jij van rupsen houdt.'

Toen mijn vader uitverteld was, gingen mijn ouders er weer op uit om eten voor ons te zoeken. Ongeduldig wachtten we tot ze terugkwamen met iets lekkers.

